

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/5/2026
Identifikačné číslo spisu:	9525100129
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:9525100129.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA na verejnom zasadnutí konanom 22. júla 2026 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného P. U. a spol. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, o odvolaní obžalovaného P. U. a o odvolaní obžalovanej právnickej osoby C., spol. s r. o. P. podaným proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2T/2/2025, z 12. marca 2026

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2T/2/2025, z 12. marca 2026 v časti - vo výroku o treste týkajúcom sa obžalovaného P. U..

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovanému P. U., nar. X. C. XXXX v X., trvale bytom X. XXX, okres X.,

u k l a d á

podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona peňažný trest vo výške 200,- (dvesto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) dní.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovanej právnickej osoby C., spol. s r. o. P. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2T/2/2025, z 12. marca 2026 bol obžalovaný P. U. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona na

skutkovom základe, že:

„P. U., 13. apríla 2021 v čase o 12.14 hod. vo X. na ulici X. XXXX, v priestoroch čakárne a prijímacej miestnosti stanice technickej kontroly prevádzkovej živnostníkom G.. U. M. X. Q., IČO: XXXXXXXXX, dal ako konateľ obchodnej spoločnosti „C., spol. s r. o. P.“ G.. P. U. (ktorý bol v samostatnom trestnom konaní právoplatne odsúdený Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. 6T/1/2025) a U. P. (ktorý bol v samostatnom trestnom konaní právoplatne odsúdený Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. 13T/7/2024), zamestnancom tohto subjektu v postavení kontrolných technikov STK, finančnú úplatu vo výške 16,- Eur a to v súvislosti s úspešným vykonaním administratívnej technickej kontroly a administratívnej emisnej kontroly traktora zn. DEUTZ-FAHR AGROFARM 420, EČV: X. a traktora zn. DEUTZ-FAHR AGROTRON 630, EČV: X. vo vlastníctve a držbe tejto obchodnej spoločnosti, ktorá bola technikmi realizovaná podľa zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke, vyhlášky Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 137/2018 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti v oblasti technickej kontroly a taktiež vyhlášky č. 138/2018 Z. z. Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, ktorou sa ustanovujú podrobnosti v oblasti emisnej kontroly.“

Za to bol obžalovanému P. U. podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona uložený peňažný trest vo výške 200,- (dvesto) Eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Rovnakým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu bola zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona uznaná za vinnú aj obžalovaná právnická osoba C.J., spol. s r. o. P., pričom k naplneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu malo v jej prípade dôjsť na nasledovnom skutkovom základe:

„Obchodná spoločnosť C., spol. s r. o. P., 13. apríla 2021 v čase o 12.14 hod. vo X. na ulici X. XXXX, v priestoroch čakárne a prijímacej miestnosti stanice technickej kontroly prevádzkovej živnostníkom G.. U. M. X. Q., IČO: XXXXXXXXX, dala prostredníctvom svojho konateľa P. U. G.. P. U. (ktorý bol v samostatnom trestnom konaní právoplatne odsúdený Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. 6T/1/2025) a U. P. (ktorý bol v samostatnom trestnom konaní právoplatne odsúdený Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. 13T/7/2024), zamestnancom tohto subjektu v postavení kontrolných technikov STK, finančnú úplatu vo výške 16,- Eur, a to v súvislosti s úspešným vykonaním administratívnej technickej kontroly a administratívnej emisnej kontroly traktora zn. DEUTZ-FAHR AGROFARM 420, EČV: X. a traktora zn. DEUTZ-FAHR AGROTRON 630, EČV: X. vo vlastníctve a držbe tejto obchodnej spoločnosti, ktorá bola technikmi realizovaná podľa zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke, vyhlášky Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 137/2018 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti v oblasti technickej kontroly a taktiež vyhlášky č. 138/2018 Z. z. Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, ktorou sa ustanovujú podrobnosti v oblasti emisnej kontroly.“

Za to bol obžalovanej právnickej osobe C., spol. s r. o. P. podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona a § 15 zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov uložený peňažný trest vo výške 1.500,- (tisícpäťsto) Eur.

Špecializovaný trestný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne:

„Súd vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní a zhodnotením dôkazov jednotlivo aj v ich súhrne dospel k záveru, že obžalovaní sa konania dopustili tak, ako boli z nich uznaní za vinných vo výrokovvej časti tohto rozsudku. [...] Skutky spáchané obžalovanými sú preukázané predovšetkým obrazovo-zvukovým záznamom z priestorov Stanice technickej kontroly vo X. z 13. apríla 2021 ako aj listinnými dôkazmi z podnikateľského subjektu G.. U. M. X. Q.E. k pracovnému pomeru a zaradeniu osoby kontrolného technika G.. P. U. a U. P., protokolmi k súvisiacim technickým a emisným kontrolám motorových vozidiel a tiež cenníkmi kontrol. Z nich vyplývajú objektívne preukázané skutočnosti, že obchodná spoločnosť C., spol. s r. o. P. ako vlastník a držiteľ vozidla a teda ako žiadateľ o vykonanie technickej a emisnej kontroly kolesových traktorov, po jej vykonaní odovzdala prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu - konateľa P. U. pri platení za vykonanie týchto štyroch kontrol (u dvoch vozidiel) technikom stanice technickej kontroly (STK) peňažnú sumu 16,- Eur, ktorá

prevyšovala oficiálny cenníkový poplatok ako úplatok za bezproblémové zabezpečenie vyhodnotenia vozidla spôsobilým na premávku na pozemných komunikáciách. Obžalovaná právnická osoba prostredníctvom svojho konateľa - obvinenej fyzickej osoby poskytla úplatok v priamej príčinnej súvislosti práve a iba s vykonávaním zákonom predpísanej technickej a emisnej kontroly vozidla používaného v cestnej premávke, čo nesporne je v celom svojom komplexe obstarávaním vecí verejného významu, teda obstarávaním činnosti v takej oblasti, na ktorej má z hľadiska bezpečnosti a ekológie záujem širšia spoločnosť. Zároveň keďže podplácajúca fyzická osoba P. U. bol v inkriminovanom čase konateľom žiadateľa o kontroly STK a korupciou zasiahnutá technická i emisná kontrola sa týkala práve vozidiel (kolesových traktorov) vo vlastníctve aj držbe právnickej osoby C., spol. s r. o. P. (tzn. žiadateľa), je potrebné skonštatovať, že celkom zrejme bol inkriminovaný skutok spáchaný v prospech právnickej osoby a v jej mene, teda boli naplnené viaceré zákonné podmienky (alternatívne upravené), ktoré založili trestnú zodpovednosť dotýčnej obchodnej spoločnosti ako právnickej osoby v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaných tá sa javí ako účelová a neopodstatnená. Nemožno súhlasiť s argumentáciou obžalovaných v otázke naplnenia, príp. nenaplnenia znakov skutkovej podstaty prečinu podplácania, resp. objektívnej a subjektívnej stránky tohto trestného činu. Konanie páchatel'ov v tomto smere je v skutkovej vete dostatočne presne popísané a má znaky uvedeného trestného činu. Poskytnutie neoprávnenej peňažnej sumy, tzn. úplatku v zmysle § 131 ods. 3 Trestného zákona práve a iba z dôvodu úspešného zrealizovania technickej a emisnej kontroly, ktoré odovzdaniu peňazí bezprostredne predchádzalo, pritom na naplnenie zákonných znakov predmetnej skutkovej podstaty postačuje. Poskytnutie predmetného úplatku obžalovanými vyplýva v zákonom vyžadovanej súvislosti obstarávania vecí všeobecného záujmu predovšetkým z prirodzeného a logického vnímania priebehu skutkového deja zaznamenaného obrazom a zvukom, ktorého súčasťou bolo konkrétne prejavenie sa a správanie sa osoby konateľa právnickej osoby v presne determinovanej situácii. Je zjavné, že predmetnú peňažnú hotovosť dal tento technikom pri odovzdávaní protokolov o absolvovaní úspešnej kontroly, bezprostredne pri riadnom vyúčtovaní a priamo pri uhrádzaní vykonanej úspešnej kontroly (spolu s ďalšími bankovkami, ktorými bol platený účet za kontrolu). Výslovne technikom pritom uviedol, že im bankovku dáva navyše a to so slovami „...aby ste mali...“. Presne v tomto kontexte neoprávnenej a nedôvodnosti poskytnutia inkriminovanej časti peňažnej sumy to pochopili aj prítomní technici; za peniaze „navyše“ poďakovali, príslušnú hotovosť nedali ani do pokladne a bezprostredne po vyplatení si tieto peniaze tajne a nenápadne medzi sebou podelili (dokonca tretieho technika G.. Č., ktorý robil emisné kontroly vozidiel, avšak nebol pri platení prítomný, pritom z podielu na úplatku vylúčili).

V danej súvislosti je tak pri posudzovaní trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaných irelevantné, či pred kontrolou niekomu úplatok konateľ sľuboval, či boli alebo mali byť na traktoroch zistené technické závady (na naplnenie predmetnej skutkovej podstaty trestného činu sa nevyžaduje porušenie povinnosti zo strany prijímateľa úplatku, tzn. neobjektívne vykonanie kontroly) a ani, či si obvinený konateľ na poskytnutie úplatku pamätá. Pri sume 16,- Eur platby „navyše“ nemožno hovoriť o žiadnom ponechaní výdavku alebo bagatel'nom zaokrúhlení, práve naopak, toto konanie jednoznačne preukazuje úmysel obvinených dať technikom navyše 16,- Eur ako úplatok v súvislosti s vykonaním kontrol vozidiel, ktorí na túto sumu nemali nárok. Dostatočne nepochybne je teda preukázaná kauzalita s vykonaním technickej kontroly a zároveň aj vedomosť o protiprávnosti konania a úmyslu, resp. vôli spáchať inkriminovaný skutok. Treba len podotknúť, že platný zákon, ako aj dlhoročná súdna prax úplatok poskytovaný v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu jasne definujú a nie je navyše determinovaný ani svojou minimálnou hodnotou. Namiesto teda v žiadnom prípade nie je ani porovnávanie predmetného prípadu s prenechaním výdavku (prepítného alebo „tringeltu“) napr. v reštaurácii, kde ide na rozdiel od vecí obvinených práve o obstarávanie vecí výlučne individuálneho záujmu a absolútne slobodnú voľbu využitia/nevyžitia služby. Na rozdiel od toho výkon činnosti staníc technickej kontroly je vo svojej podstate súkromnému sektoru za prísne stanovených podmienok prenechaná kontrolná činnosť štátu a využitie ich „služieb“ je v stanovených intervaloch pre majiteľov motorových vozidiel povinné a spojené so sankciami. Prejavenie vďaka s touto kontrolnou činnosťou formou peňažnej platby sa prieči povahe samotnej tejto činnosti, právnej úprave na ňu sa vzťahujúcej, ako i dobrým mravom. V tejto súvislosti sa natíska otázka, či by žiadateľ o vykonanie povinných kontrol na svojom motorovom vozidle tiež prenechal výdavok vo forme peňažnej hotovosti vo výške dosahujúcej polovicu riadneho poplatku za kontrolu jedného vozidla aj v prípade, keby kontrola dopadla negatívne, teda vozidlá by kontrolami

neprešli. K námietke obhajoby, že išlo iba o administratívnu kontrolu, ktorá bola len „formálna“, je nutné uviesť, že aj takéto konanie je regulované zákonom a bez absolvovania administratívnej kontroly by vozidlá neboli spôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách a nemohli by ich obžalovaní riadne užívať.

Súd konanie obžalovaných právne posúdil ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaní v súvislosti s obstaraním vecí všeobecného záujmu - výkonom technickej kontroly, priamo technikom stanice technickej kontroly poskytli úplatok - finančnú hotovosť 16,- Eur. Podľa § 131 ods. 1 Trestného zákona vecou všeobecného záujmu sa na účely tohto zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti. Obstarávanie vecí všeobecného záujmu je teda činnosť, ktorá súvisí s plnením úloh, ktoré sa týkajú vecí všeobecného záujmu, teda nielen rozhodovania orgánov verejnej moci, ale aj inej činnosti pri uspokojovaní záujmov občanov a právnických osôb v oblasti materiálnych, sociálnych, kultúrnych a iných potrieb. Ide teda o plnenie všetkých úloh, na ktorých riadnom a nestrannom plnení má záujem celá spoločnosť alebo určitá sociálna skupina (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2TdoV/7/2018, z 25. mája 2020). Nepatrí sem činnosť občanov, ktorá je výlučne prejavom ich osobných práv alebo povinností (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2To/9/2013, z 25. júna 2014). V ustanovení § 131 ods. 3 je Trestného zákona úplatok definovaný ako vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok. Úplatok je teda neoprávnená výhoda, ktorú dostáva podplácaný alebo s jeho súhlasom iná osoba. Spravidla spočíva v priamom majetkovom prospechu, či už finančnom alebo materiálnom, ale môže ísť aj o výhodu iného druhu, napríklad aj o protislužbu. Z hľadiska naplnenia tohto znaku nie je rozhodujúca výška úplatku a zákon ani neustanovuje žiadnu hodnotovú hranicu. Výšku úplatku treba hodnotiť v súvislosti s ďalšími okolnosťami, ktoré určujú závažnosť tohto trestného činu.

Trestný zákon [...] pre naplnenie znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu nepožaduje preukazovanie existencie úmyslu na strane páchatel'a privodiť sebe alebo inému výhodu. Pre konštatovanie jej naplnenia (skutkovej podstaty žalovaného trestného činu) preto v prejednávanej veci postačovalo, že obžalovaní kontrolným technikom STK poskytli finančné plnenie, na ktoré nemali právny nárok. K námietke obhajoby, že výška úplatku 16,- Eur bola mimoriadne nízka, je nutné uviesť, že v Trestnom zákone nie je stanovená minimálna hodnota úplatku. Ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku; pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 96/2014). [...] Vzhľadom najmä na spôsob a okolnosti spáchania stíhaného trestného činu nie je možné jeho závažnosť v prejednávanej trestnej veci hodnotiť ako nepatrnú. Korupcia je vo všeobecnosti závažným, v občianskej spoločnosti nežiaducim a netolerovateľným javom, o to viac v oblasti kontroly technického stavu vozidiel a emisií vozidiel, kde tolerovanie takéhoto javu by mohlo viesť k ohrozeniu účastníkov cestnej premávky ako aj k poškodeniu životného prostredia. Obž. P. U., ako aj obžalovaná právnická osoba spáchali trestný čin v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože chceli spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom - záujem na riadnom, nestrannom a zákonnom obstarávaní vecí všeobecného záujmu, teda ochrana čistoty verejného života.

Pokiaľ ide o druh a výmeru trestu za spáchané skutky, súd prihliadol ku všetkým doteraz uvedeným skutočnostiam, spôsobu spáchania trestného činu, k stupňu závažnosti takého konania, ako i k charakteristike osoby páchatel'ov a ich minulosti. [...] U obžalovaných bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona - viedli pred spáchaním trestného činu riadny život a nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť podľa § 37 Trestného zákona. Súd obž. U. uložil podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona peňažný trest vo výške 200,- €. Nakoľko mu bolo preukázané spáchanie prečinu so základnou trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere až na 2 roky a ide o doposiaľ netrestaného páchatel'a, uloženie peňažného trestu bez uloženia trestu odňatia slobody považuje súd za dostatočné aj vzhľadom k možnosti nápravy obžalovaného a závažnosti spáchaného prečinu. [...] Súd ustanovil pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona náhradný trest odňatia slobody na 3

mesiac, ktorého dĺžka by mala obžalovaného „motivovať“ peňažný trest riadne zaplatiť. Obžalovanej právnickej osobe C., spol. s r. o. P. uložil súd podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 15 zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb peňažný trest vo výške 1.500,- Eur. Táto právnická osoba sa dopustila prečinu a nebola zistená potreba jej ukladať aj iný druh trestu. Výška peňažného trestu bola uložená v minimálnej výške s prihliadnutím na závažnosť spáchaného prečinu a výšku úplatku. Prihliadnuc ku všetkým týmto uvedeným skutočnostiam z hľadiska individuálnej i generálnej prevencie je podľa súdu postačujúce uloženie peňažného trestu ako samostatného trestu u obžalovaných a takýto trest považuje za primeraný.“

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie obžalovaný P. U. a taktiež obžalovaná právnická osoba C., spol. s r. o. P.. Podané riadne opravné prostriedky boli odôvodnené prostredníctvom jedného spoločného obhajcu totožne a v zásade nasledovne:

„Súd prvého stupňa dospel k záveru, že obžalovaný poskytol úplatok vo výške 16,- Eur v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Takýto záver však nie je v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej: „Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podplácania je nevyhnutné preukázať, že plnenie bolo poskytnuté s cieľom ovplyvniť obstarávanie vecí všeobecného záujmu.“ V predmetnej veci však nebolo preukázané, že by obžalovaný konal s takýmto cieľom. Podľa judikatúry Najvyššieho SR musí mať obstarávanie vecí všeobecného záujmu reálny verejný rozmer. Pracovníci STK sú zamestnancami súkromného subjektu a ich činnosť, hoci regulovaná, nepredstavuje výkon verejnej moci v pravom slova zmysle. Aj z tohto dôvodu vznikajú pochybnosti o naplnení tohto znaku. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR: „Úmysel ako vnútorný psychický vzťah páchatel'a musí byť preukázaný bez dôvodných pochybností.“ V danom prípade nebolo preukázané, že by obžalovaný chcel ovplyvniť výsledok technickej kontroly alebo dosiahnuť akýkoľvek neoprávnený prospech. Naopak, z dokazovania vyplýva, že technická kontrola bola vykonaná riadne a bez akýchkoľvek zistených nedostatkov, veď išlo len o administratívnu kontrolu, pričom aj technik G.. U. ako svedok vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že išlo len o formálnu záležitosť. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by konanie obžalovaného smerovalo k ovplyvneniu výsledku technickej kontroly alebo k tomu, aby pracovníci stanice technickej kontroly vykonali svoju činnosť v rozpore s právnymi predpismi. Nebolo ani preukázané, že by technická alebo emisná kontrola bola vykonaná nesprávne, ani to, že by pracovníci stanice technickej kontroly vedome prehliadli technické nedostatky vozidla. [...] Z preukázaného dokazovania je zrejmé, že v danom prípade chyba „účel ovplyvňovania“, obžalovaný bol na administratívnej STK, pričom z jeho výsluchu vyplýva, že predtým bol na riadne vykonanie STK na inej stanici, kde bola STK riadne vykonaná a traktory boli v poriadku. Najvyšší súd SR ustálene judikuje: „Ak existujú rozumné pochybnosti o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu, je potrebné rozhodnúť v prospech obžalovaného.“ V predmetnej veci existujú pochybnosti najmä o úmysle obžalovaného, o charaktere poskytnutej sumy a o naplnení znaku obstarávania vecí všeobecného záujmu. Taktiež Najvyšší súd SR aj Ústavný súd SR opakovane zdôrazňujú: „Trestné právo je prostriedkom „ultima ratio“ a nemožno ho aplikovať na každé spoločensky nevhodné konanie.“ V predmetnej veci ide o sumu 16,- Eur, pričom nebolo preukázané žiadne ovplyvnenie výsledku kontroly, ani vznik škody. Takéto konanie nedosahuje intenzitu trestného činu, dokonca prejednávaného na Špecializovanom trestnom súde.“

Obaja obžalovaní navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a zároveň podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že ich oslobodí spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Po doručení rozsudku Špecializovaného trestného súdu predložil obhajca obžalovaných spoločné doplnenie oboch odvolaní, v ktorom skonštatoval v zásade nasledovné:

„Rozsudok napádam v celom rozsahu, a to vo výroku o vine, ako aj vo výroku o treste. Odvolanie sa podáva z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b) a písm. d) Trestného poriadku, t. j. pre nesprávne právne posúdenie skutku, ako aj pre nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je napadnutý rozsudok založený. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že obžalovaný poskytol úplatok vo výške 16,- Eur v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. S takýmto právnym posúdením nemožno súhlasiť. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by predmetné plnenie bolo poskytnuté s cieľom ovplyvniť obstarávania vecí všeobecného záujmu. Práve existencia tohto účelového prvku je však obligatórnym

znakom skutkovej podstaty podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že administratívna kontrola bola vykonaná riadne, neboli zistené technické nedostatky vozidiel a samotná suma 16,- Eur predstavovala „navýšenie ceny“ za vykonanie úkonu. Za týchto okolností absentuje príčinná súvislosť medzi poskytnutým plnením a akýmkoľvek ovplyvnením výkonu činnosti pracovníka STK.

Súd síce konštatuje, že technická kontrola predstavuje obstarávanie vecí všeobecného záujmu, avšak túto otázku posúdil formalisticky. Pracovníci stanice technickej kontroly nie sú orgánmi verejnej moci, ide o zamestnancov súkromného subjektu, ich činnosť má síce regulačný rámec, avšak absentuje prvok rozhodovania o právach a povinnostiach v zmysle výkonu verejnej moci. Aj samotné skutkové zistenia (administratívna kontrola, absencia závad) oslabujú záver o tom, že by išlo o reálne obstarávanie vecí všeobecného záujmu v intenzite predpokladanej trestným právom. Súd taktiež nepreukázal existenciu úmyslu obžalovaného. Skutkové zisteniach nevytvárajú logický a uzavretý reťazec dôkazov preukazujúcich vinu bez dôvodných pochybností. Z vykonaných dôkazov nevyplýva dohoda o úplatku, požiadavka na ovplyvnenie kontroly, ani faktické ovplyvnenie výsledku kontroly. Súd založil svoje závery na domnienkach o účele plnenia, ktoré však neboli dokazovaním preukázané. Aj keby odvolací súd dospel k záveru o vine, uložený trest je neprimeraný. Súd dostatočne nezohľadnil najmä minimálnu výšku plnenia (16,- Eur), absenciu škody, absenciu následku a okolnosti prípadu s nízkou spoločenskou škodlivosťou.“

Obaja obžalovaní závere doplnenia svojich odvolaní zotrvali na svojich návrhoch prezentovaných v podaných odvolaniach a nad ich rámec alternatívne navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného P. U. je čiastočne dôvodné a odvolanie obžalovanej právnickej osoby C., spol. s r. o. P. nie je dôvodné.

K výroku o vine

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a rozsudku Špecializovaného trestného súdu odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), ako aj zásadu rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd tak dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú. V odôvodnení svojho rozsudku dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlil a výstižným spôsobom opísal úvahy, na podklade ktorých ustálil skutkový a právny základ, vedúci k prijatiu záveru o uznaní obžalovaných za vinných zo spáchania skutkov tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti jeho rozsudku.

Podľa najvyššieho súdu Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy v súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, keď tomuto hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia. Najvyšší súd z tohto dôvodu na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa týkajúce sa výroku o vine obžalovaného P. U., ako aj výroku o vine obžalovanej právnickej osoby C., spol. s r. o. P. v plnom rozsahu odkazuje (str. 9 až 13 napadnutého rozsudku). Skutočnosť, že sa obžalovaní nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených

Špecializovaným trestným súdom.

Je tomu tak predovšetkým z dôvodu, že právo na spravodlivý proces automaticky nepredstavuje právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom „úspešná“ - teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (napríklad III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004 a i.).

Zaoberajúc sa odvolacími námietkami obžalovaných najvyšší súd len pre doplnenie a v obsahovej zhode s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu dáva do pozornosti nasledovné.

Podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona kto inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok, alebo z tohto dôvodu poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok inej osobe, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 131 ods. 1 Trestného zákona vecou všeobecného záujmu sa na účely tohto zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti.

Podľa § 131 ods. 3 Trestného zákona úplatkom sa na účely tohto zákona rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok.

Z citovaného ustanovenia § 333 ods. 1 Trestného zákona vyplýva, že pre možnosť subsumovania určitého skutku pod objektívnu stránku skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje kumulatívne naplnenie nasledujúcich (a nie iných) dvoch podmienok:

- 1.) páchateľ priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok (t. j. vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok) inému (korumpovanej osobe), alt. páchateľ poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok inej osobe (inej ako korumpovanej osobe);
- 2.) páchateľ koná v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu (t. j. v súvislosti s obstarávaním záujmu presahujúceho rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti).

Obžalovaní v podaných odvolaniach zhodne spochybňujú, že by v prípade výkonu technickej a emisnej kontroly pracovníkmi stanice technickej kontroly išlo o obstarávanie veci všeobecného záujmu. Najvyšší súd v tejto súvislosti môže opätovne len odkázať na právne závery Špecializovaného trestného súdu, ktoré považuje za zákonné, správne a riadne odôvodnené. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne skonštatoval, že obstarávanie veci všeobecného záujmu je potrebné definovať ako činnosť súvisiacu s plnením úloh, ktoré sa týkajú vecí všeobecného záujmu, a teda nejde len o rozhodovaciu činnosť orgánov verejnej moci, ale aj o iné činnosti pri uspokojovaní záujmov fyzických a právnických osôb v oblasti materiálnych, sociálnych, kultúrnych a iných potrieb. Inými slovami ide o plnenie všetkých úloh, na ktorých riadnom a nestrannom plnení má záujem celá spoločnosť alebo určitá sociálna skupina. Takouto činnosťou nie je činnosť, ktorá je výlučne prejavom osobných (individuálnych) práv alebo povinností (k tomu porovnaj str. 11 rozsudku súdu prvého stupňa). Majúc na zreteli parafrázovaný výklad pojmu obstarávanie veci všeobecného záujmu súd prvého stupňa správne uzavrel, že výkon zákonom predpísanej technickej a emisnej kontroly vozidla (podľa zákona č. 106/2018 Z. z. o premávke vozidiel v cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vyhlášky Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 137/2018 Z. z., ktorou sa upravujú podrobnosti v oblasti technickej kontroly a taktiež vyhlášky č. 138/2018 Z. z. Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, ktorou sa upravujú podrobnosti v oblasti emisnej kontroly - pozn. najvyššieho súdu) je nepochybne v celom svojom komplexe obstarávaním veci verejného významu, a teda obstarávaním činnosti v takej oblasti, na ktorej má z hľadiska bezpečnosti a ekológie záujem širšia spoločnosť (porovnaj str. 10 rozsudku súdu prvého stupňa).

Odvolací súd konštatuje, že obžalovaní si okruh subjektov, ktorým môže byť poskytnutý úplatok v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, neprípustným spôsobom zužujú len na osoby konajúce v mene orgánu verejnej moci rozhodujúceho o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb. Takéto reštriktívne vymedzenie okruhu osôb, ku ktorým môže konanie páchatel'a podľa skutkovej podstaty vymedzenej v ustanovení § 333 ods. 1 Trestného zákona smerovať, však nemá oporu v tomto ustanovení a ani v žiadnom inom ustanovení Trestného zákona.

S poukazom na vyššie uvedený rozbor objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona odvolací súd uvádza, že pre naplnenie skutkovej podstaty tohto prečinu sa formálne nevyžaduje špecifická vlastnosť osoby, ktorej je úplatok poskytnutý, ponúknutý alebo sľúbený. Rozhodujúcim z hľadiska podradenia (subsumpcie) skutku pod túto skutkovú podstatu je len to, či k trestnoprávne relevantnému konaniu (k poskytnutiu, ponúknutiu alebo sľúbeniu úplatku inému priamo alebo cez sprostredkovateľa, alt. k poskytnutiu, ponúknutiu alebo sľúbeniu úplatku inej osobe) došlo v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu je z tohto dôvodu potrebné vyvodzovať predovšetkým z charakteru činnosti, s ktorou podplácanie súvisí, a nie z postavenia alebo funkcie osoby, ktorá je páchatel'om podplácaná, ako sa nesprávne domnievajú obžalovaní.

Keďže sa najvyšší súd bez akýchkoľvek výhrad stotožňuje so Špecializovaným trestným súdom, že vykonávanie technickej a emisnej kontroly motorových vozidiel s prihliadnutím na dôležitý záujem spoločnosti na zabezpečení bezpečnosti cestnej premávky (technická kontrola) a priaznivého životného prostredia (emisná kontrola) nepochybne predstavuje obstarávanie záujmu presahujúceho rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca (vec všeobecného záujmu), je potrebné skonštatovať, že pokiaľ obžalovaní poskytli úplatok v súvislosti s touto činnosťou, došlo k naplneniu všetkých obligatórnych znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, a to bez ohľadu na to, či podplatené osoby konali v mene orgánu verejnej moci rozhodujúceho o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb alebo nie.

K argumentácii obžalovaných, že nie je daná príčinná súvislosť medzi poskytnutím plnením a akýmkoľvek ovplyvnením výkonu činnosti pracovníkov stanice technickej kontroly najvyšší súd uvádza, že spôsobenie takéhoto následku vyššie citovaná skutková podstata trestného činu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona taktiež nevyžaduje. Pri poskytnutí úplatku po skončení technickej a emisnej kontroly s priaznivým výsledkom, avšak v súvislosti s výkonom takejto kontroly, je z hľadiska následku takéhoto konania dostatočné, že poskytnutie úplatku spôsobuje riziko neprípustného upevňovania si vzťahov medzi vlastníkom motorového vozidla a kontrolným technikom stanice technickej kontroly do budúcnosti. Po poskytnutí peňažného plnenia „naviac“ možno totižto objektívne do budúcnosti predpokladať zvýšenie rizika nežiaducej ústretovosti podplateného kontrolného technika k dotknutému vlastníkovi motorových vozidiel (pri ďalších technických a emisných kontrolách), pričom takéto konanie dostatočne ohrozuje záujem spoločnosti na zákonnom výkone obstarávania vecí všeobecného záujmu (objekt trestného činu), t. j. v tomto prípade záujmu na riadnom a nestrannom výkone kontrolnej činnosti na stanici technickej kontroly a v konečnom dôsledku aj s tým súvisiaceho záujmu spoločnosti na bezpečnosti cestnej premávky a ochrane životného prostredia.

Nad rámec skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona obžalovaní taktiež vyžadujú, aby im bol preukázaný úmysel ovplyvniť konkrétne obstarávanie vecí všeobecného záujmu. Najvyšší súd v reakcii na tieto námietky zdôrazňuje, že súvislosť s obstarávaním vecí všeobecného záujmu môže byť daná aj v prípade, ak je úplatok poskytnutý po obstaraní všeobecného záujmu. Naplnenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona na rozdiel od skutkovej podstaty podplácania podľa § 332 Trestného zákona nevyžaduje, aby bolo úmyselným zavinením pokryté dosiahnutie konkrétneho porušenia povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie podplácaného.

Širší rozsah postihnuteľných konaní páchatel'ov a s tým súvisiaca prísnosť skutkovej podstaty trestného

činu podplácania podľa § 333 Trestného zákona (napríklad oproti skutkovej podstate trestného činu podplácania podľa § 332 Trestného zákona) je daná dôležitosťou záujmu spoločnosti na „čistote“ výkonu činností súvisiacich s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Z hľadiska vyvedenia trestnoprávnej zodpovednosti pri tejto skutkovej podstate je podstatné, či úmysel obžalovaných smeroval k poskytnutiu úplatku v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. V intenciách predloženej trestnej veci najvyšší súd konštatuje, že aj podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania vyplýva, že konanie oboch obžalovaných bolo v plnom rozsahu pokryté úmyselným zavinením, nakoľko je zrejmé, že chceli poskytnúť technikom stanice technickej kontroly peňažné plnenie „naviac“, na ktoré nebol právny nárok, a to v súvislosti s vykonanou technickou a emisnou kontrolou motorových vozidiel [priamy úmysel podľa § 15 písm. a) Trestného zákona].

Zohľadňujúc vyššie uvedené právne úvahy najvyšší súd uzatvára, že napriek tomu, že v tomto trestnom konaní nebol preukázaný úmysel obžalovaných ovplyvniť plnenie konkrétnych povinností kontrolných technikov stanice technickej kontroly pri vykonávaní technických, resp. emisných kontrol motorových vozidiel obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o. P., predmetná skutočnosť nijako nebráni tomu, aby bol tento skutok právne kvalifikovaný ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona. Je tomu tak z dôvodu, že preukázanie úmyselného zavinenia pokrývajúceho záujem obžalovaného na porušení konkrétnej povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie korumpovanej osoby sa v prípade tohto trestného činu nevyžaduje.

Odvolací súd ďalej podotýka, že sa nestotožňuje ani s názorom obžalovaných, že skutky opísané v skutkovej vete nedosahujú intenzitu (závažnosť) trestného činu (§ 10 ods. 2 Trestného zákona). Aplikáciou materiálneho korektívu sa v prejednávanej veci riadne zaoberal už Špecializovaný trestný súd, na ktorého úvahy odvolací súd obžalovaných aj v tomto prípade v plnej miere odkazuje (str. 12 napadnutého rozsudku). Len pre doplnenie jeho odôvodnenia najvyšší súd uvádza, že podľa ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Pri prečinoch sa teda okrem formy zavinenia predpokladá aj skúmanie závažnosti trestného činu, ktorá je jeho materiálnou stránkou. Závažnosť je zadaná ako taxatívny výpočet okolností potrebných na posúdenie vymedzenia prečinu. Spravidla ide o premenlivé pojmy, ktorých zistenie je podstatné pre rozhodovanie o čine. To je v každej veci veľmi individuálne a špecifické. Ak ich posúdením je závažnosť činu nepatrná, nejde o prečin.

Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. To znamená, že jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu, je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

V prvom rade je potrebné uviesť, že záujem na zákonom a „čistom“ výkone technických, resp. emisných kontrol v súlade so zákonom č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov je významným celospoločenským záujmom súvisiacim so zabezpečovaním bezpečnosti cestnej premávky a ochranou životného prostredia, pri ktorom podľa najvyššieho súdu nemožno tolerovať akékoľvek úplatky bez ohľadu na ich výšku, keďže ich poskytnutie vždy dostatočne významne ohrozuje záujem spoločnosti na nestrannom výkone konkrétnej technickej alebo emisnej kontroly vozidla, resp. ďalších technických alebo emisných kontrol do budúcnosti.

Závažnosť skutkov na nepatrnú mieru neznižuje ani to, ak nebolo preukázané, že by úmysel obžalovaných pokrýval dosiahnutie porušenia povinností kontrolných technikov pri výkone konkrétnych technických, resp. emisných kontrol motorových vozidiel, pretože z hľadiska objektívnej stránky skutkovej podstaty dotknutého trestného činu je dostatočne závažným následkom poskytnutia úplatku aj vznik rizika neprípustného upevňovania si vzťahov medzi vlastníkom motorového vozidla a kontrolnými technikmi stanice technickej kontroly do budúcnosti, k čomu sa najvyšší súd podobnejšie vyjadril už

vyššie.

S prihliadnutím na uvedené odvolací súd aj po zohľadnení námietok obžalovaných ohľadne údajnej zanedbateľnej výšky úplatku a absencii bezprostredného motívu obžalovaných dosiahnuť úplatkom porušenie konkrétnej povinnosti kontrolnými technikmi stanice technickej kontroly pri výkone technickej a emisnej kontroly vozidiel zastáva názor, že spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, miera zavinenia a ani pohnútky páchateľov neznižujú závažnosť skutkov na nepatrnú úroveň, a preto v tejto trestnej veci nemožno aplikovať materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona.

K výroku o treste

Najvyšší súd sa plne stotožnil s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v časti výroku o treste, ktorým bol uložený obžalovanému U. peňažný trest vo výške 200,- Eur a obžalovanej právnickej osobe C., spol. s r. o. P. peňažný trest vo výške 1.500,- Eur. Takýto druh trestov a ich výšku možno s ohľadom na všetky okolnosti prípadu a s ohľadom na zárobkové a majetkové pomery obžalovaných považovať za zodpovedajúci základným zásadám ukladania trestu a účelu trestu (ochranná, represívna, výchovná funkcia, individuálna a generálna prevencia a morálne odsúdenie). V podrobnostiach najvyšší súd aj v tejto časti poukazuje na úvahy Špecializovaného trestného súdu ohľadne uloženia peňažných trestov a ich výšky (str. 13 - 14 napadnutého rozsudku).

Pokiaľ však Špecializovaný trestný súd ustanovil obžalovanému U. náhradný trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace, najvyšší súd takúto výmeru náhradného trestu považuje za neprimeranú z nasledovných dôvodov.

Náhradný trest odňatia slobody ustanovený pri peňažnom treste musí byť ukladáný v súlade so zásadami ukladania trestu a musí byť i spravodlivo a objektívne proporcionálny k výmere uloženého peňažného trestu. Odvolací súd považuje za neadekvátne, aby náhradný trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace (ustanovený Špecializovaným trestným súdom) mal slúžiť ako odstrašenie a zároveň motivácia na to, aby obžalovaný zaplatil peňažný trest vo výške 200,- Eur, pretože pomer závažnosti a dôsledkov tohto trestu je nevyvážený.

Pri úvahách o primeranosti výmery náhradného trestu odňatia slobody treba citlivo zvažovať závažnosť a rozsah zásahu do osobnej slobody páchateľa vo forme odňatia slobody, ak peňažný trest páchateľ úmyselne nezaplatí. Hlavným zmyslom náhradného trestu odňatia slobody v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona totižto nie je generálna či individuálna prevencia trestu a dokonca ani morálne odsúdenie spoločnosťou. Náhradný trest v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona prioritne plní funkciu hrozby (ak peňažný trest nezaplatí „pôjde do väzenia“) a zároveň motivácie (zaplatiť peňažný trest, a tak sa vyhnúť „väzeniu“), čo má páchateľa „donútiť“ peňažný trest zaplatiť. Preto nemožno náhradné tresty odňatia slobody ukladať v proporcionálne nevyvážených výmerách k peňažným trestom.

S ohľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 dní (pri úvahách, že 100,- Eur = tri dni odňatia slobody, 1.000,- Eur = približne jeden mesiac odňatia slobody či 10.000,- Eur = približne desať mesiacov odňatia slobody s tým, že pri vyšších peňažných trestoch sa vždy bude zvažovať náležitá primeranosť výmery náhradného trestu odňatia slobody), ktorý ustanovil obžalovanému P. U.P. týmto rozsudkom, priliehavejšie zodpovedá jeho prioritnému účelu ako náhradný trest odňatia slobody ustanovený obžalovanému Špecializovaným trestným súdom.

Majúc na zreteli neprimeranosť ustanoveného náhradného trestu odňatia slobody najvyšší súd rozhodol vo výroku o treste obžalovaného P. U. čiastočne inak ako Špecializovaný trestný súd zohľadniac pritom najmä naplnenie účelu trestu z hľadiska jeho dostatočnosti, primeranosti a spravodlivosti.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.